

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/20/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1222203775
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1222203775.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zast.: JUDr. Pavol Pospecha, advokát so sídlom Lichnerova 23, Senec, IČO: 51 474 786, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX, D., o zaplatenie 4.181,37 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava II zo dňa 16.02.2023, č.k. 32Csp/90/2022-81, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej sa proti žalobcovi **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.068,42 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,4 % ročne zo sumy 2.600,07 eur od 14.05.2021 do zaplatenia, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 54,56 % (výrok III.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil aplikáciou ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ust. § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 a 9, § 53b ods. 1, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2, § 544 ods. 1 a 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ust. § 3 a § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.“), ust. § 497, § 502 ods. 1 a § 504 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“) a ust. § 30b ods. 2 a 12, § 30d písm. b), § 30g ods. 3 zákona č. 67/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach vo finančnej oblasti v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 (ďalej len „zákon č. 67/2020 Z.z.“) a vecne tým, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou posúdil ako spotrebiteľský a že v konaní bolo nesporné, že žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa 14.12.2018 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len ako „zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 4.000 eur, ktoré sa zaviazala v 60 mesačných splátkach vo výške 104,32 eur (splatných vždy 15. dňa v mesiaci, splatnosť prvej splátky dňa 15.01.2019 a poslednej splátky dňa 15.12.2023), z toho splátka istiny úveru bola vo výške 66,67 eur a splátka úroku vo výške 37,65 eur, úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 19,25 % ročne, ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) bola vo výške 21,01 %, celkové náklady spojené s úverom boli vo výške 2.259,20 eur a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, vo výške 6.259,20 eur. Predmetnú zmluvu súd prvej inštancie vyhodnotil ako zmluvu o úvere v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a súčasne ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom preskúmaním zmluvy dospel k záveru, že obsahuje všetky podstatné obsahové náležitosti v

zmysle ust. § 9 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto ju nepovažuje za zmluvu bezúročnú a bez poplatkov. Dohodnutá RPMN vo výške 21,01 % ročne neprevyšovala najvyššiu prípustnú odplatu v zmysle ust. § 53 ods. 6 v spojení s ust. § 1 a § 1a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorá bola v čase uzavretia zmluvy vo výške 21,06 % ročne. Žalovaná svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnila, dostala sa tým do omeškania so zaplatením troch mesačných splátok č. 25 až 27 vo výške spolu 312,96 eur, preto ju žalobca v oznámení o zosplatnení zo dňa 30.03.2021 upozornil, že ak sa dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek z uvedených splátok o viac ako tri mesiace a uplynie 15 dní od doručenia listu, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti, čím žalovaná stratí výhodu splátok a celý dlh bude povinná zaplatiť naraz. Žalovaná dlžné splátky nezaplatila, úver zo zmluvy sa stal v celom rozsahu splatný dňa 13.05.2021, pričom žalobca ako veriteľ postupoval pri vyhlásení predčasnej splatnosti úveru v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka a právo veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru bolo dohodnuté v bode 7.1. zmluvy. Vyhlásením predčasnej splatnosti úveru vznikla žalovanej povinnosť zaplatiť celý dlh (celú nesplatenú časť úveru) naraz. Žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na zaplatenie sumy 4.181,37 eur, ktorá pozostávala zo súčtu neuhradených a zosplatnených splátok úveru (nezaplatených mesačných splátok úveru vo výške 4.068,42 eur (splátky č. 25 až č. 63) a z vyčíslených úrokov z odložených splátok úveru za obdobie trvania ich odkladu vo výške 112,95 eur (splátky č. 64 a č. 65)). Celková čiastka, ktorú mala žalovaná v súvislosti s úverom zaplatiť, bola vo výške 6.259,20 eur, žalovaná zaplatila 21 mesačných splátok úveru spolu vo výške 2.190,78 eur, preto zostatok dlžnej sumy bol 4.068,42 eur (6.259,20 - 2.190,78), zo žalovanou zaplatenej sumy 2.190,78 eur bola započítaná na istinu úveru suma 1.400,13 eur (21 x 66,67 eur + 0,06 eur) a na zmluvný (riadny) úrok suma 790,65 eur (21 x 37,65 eur), preto dlžná suma 4.068,42 eur pozostáva z istiny úveru vo výške 2.600,07 eur (39 x 66,67 eur - 0,06 eur) a zo zmluvného (riadneho) úroku vo výške 1.468,35 eur (39 x 37,65 eur). Súd prvej inštancie žalobe v časti o zaplatenie istiny úveru vo výške 1.400,13 eur a zmluvného (riadneho) úroku vo výške 1.468,35 eur vyhovel a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu spolu vo výške 4.068,42 eur, zároveň priznal žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvného (riadneho) úroku vo výške, v akej ho mala žalovaná zaplatiť podľa zmluvy, t.j. vo výške 1.468,35 eur, a to s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) z 16.06.2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020, R 5/2021, keď žalobcovi nepatrí nárok na zaplatenie zmluvného úroku až do zaplatenia (vrátenia) istiny úveru. K nároku žalobcu na zaplatenie vyčíslených úrokov z odložených splátok úveru za obdobie trvania ich odkladu vo výške 112,95 eur súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle oznámenia žalobcu o prijatí žiadosti a o povolení odkladu splátok zo dňa 14.05.2020 mala žalovaná zaplatiť tieto úroky ako splátku č. 64 vo výške 104,32 eur splatnú dňa 15.04.2024 a splátku č. 65 vo výške 8,63 eur splatnú dňa 15.05.2024. Súd prvej inštancie žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol a uviedol, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia vyplývajúce mu z čl. 8 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a z ust. § 132 ods. 1 a 2 CSP, pretože v žalobe neuviedol také skutkové tvrdenia, z ktorých by nepochybne vyplývalo, že mu vznikol nárok na zaplatenie týchto zmluvných úrokov v ním požadovanej výške, v žalobe a ani v priebehu konania neuviedol, z akej sumy a za aké obdobie si vyčíslil tieto zmluvné úroky a neuviedol, aká bola výška úrokovej sadzby, ktorou tieto odložené splátky úročil. Súd prvej inštancie preto nemohol ustáliť, či si žalobca uplatnil tento nárok v súlade so zákonom a poukázal na to, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 CSP) a na to, že súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti žalovanej poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) zo dňa 11.06.2019 sp. zn. I. ÚS 246/2019). Žalobca neuviedol základné skutočnosti, z ktorých by vyplývali dôvodnosť a trvanie nároku na zaplatenie vyčísleného zmluvného úroku vo výške 112,95 eur a nie je dôvod suplovať procesnú nedbalosť (neaktivitu) žalobcu, ktorý postup by bol porušením princípu rovnosti zbraní (čl. 6 ods. 1 CSP), a to o to viac, ak ide o spotrebiteľský spor, v ktorom je povinnosťou súdu poskytnúť zvýšenú ochranu spotrebiteľovi (v tomto prípade žalovanej) ako slabšej sporovej strane. Žalobca bol v konaní zastúpený advokátom a mal preto vedieť, že je povinný uviesť v žalobe všetky skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci, t.j. opísať všetky rozhodujúce skutočnosti osvedčujúce dôvodnosť a trvanie žalobou uplatneného nároku. Podľa súdu prvej inštancie nebol daný dôvod na postup podľa ust. § 150 ods. 2 CSP ani podľa ust. § 129 CSP, vo veci nariadil pojednávanie dňa 16.02.2023 a vytvoril tak žalobcovi možnosť reagovať na prípadné predbežné právne posúdenie súdu prvej inštancie a doplniť chýbajúce podstatné skutkové tvrdenia, pričom žalobca (a jeho právny zástupca) sa pojednávania nezúčastnili. Súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu aj v časti na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne (t.j. vo výške 14,60 % ročne) zo sumy 4.181,37 eur od 14.05.2021 do zaplatenia podľa čl. 8. bodu 8.1. zmluvy, keď predmetné ustanovenie zmluvy vyhodnotil ako absolútne neplatné pre rozpor

so zákonom, a to konkrétne s ustanovením § 3a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Zo zmluvy vyplýva, že zmluvné strany si pre prípad omeškania s úhradou splátok úveru dohodli zákonné úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne a zmluvnú pokutu vo výške 14,60 % ročne, spolu teda sankcie za omeškanie vo výške 19,60 % ročne, t.j. vo výške prevyšujúcej trojnásobok úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády (15 % ročne). Prihliadajúc (ex offa) na absolútnu neplatnosť, žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol, čo ale nemalo vplyv na žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie úroku z omeškania len vo výške 0,40 % ročne. Dňom nasledujúcim po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru (14.05.2021) sa žalovaná dostala do omeškania s plnením (celého) peňažného dlhu, preto v súlade s ust. § 517 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. súd prvej inštancie zaviazal žalovanú aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,40 % ročne z istiny úveru vo výške 2.600,07 eur od 14.05.2021 až do zaplatenia, a to z dôvodu, že žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania iba vo výške 0,40 % ročne (nie zákonný úrok 5% ročne), súd prvej inštancie nemohol prekročiť žalobný návrh a priznať žalobcovi viac, než si podanou žalobou uplatnil a vo zvyšnej časti žalobou uplatneného úroku z omeškania (t.j. v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,40 % ročne zo sumy zmluvných úrokov vo výške 1.468,35 eur od 14.05.2021 až do zaplatenia), súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď vyvodil, že niet zákonného ustanovenia, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť platiť úroky z omeškania z príslušenstva pohľadávky (zo zmluvných úrokov) a podľa ktorého by príslušenstvo pohľadávky prirastalo k istine pohľadávky. Pripustil, že vo všeobecnosti takáto dohoda zmluvných strán nie je vylúčená, v spotrebiteľských vzťahoch je však neprípustná a išlo by o odklon od ustanovení zákona v neprospech spotrebiteľa, čo vylučuje ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP. Žalobca si podanou žalobou ku dňu vyhlásenia rozsudku uplatnil nárok na zaplatenie sumy spolu vo výške 5.288 eur (istina úveru vo výške 2.600,07 eur, zmluvný (riadny) úrok vo výške 1.468,35 eur, úrok z odložených splátok úveru za obdobie trvania ich odkladu vo výške 112,95 eur, úrok z omeškania vo výške 0,40 % ročne zo sumy 4.181,37 eur za obdobie od 14.05.2021 do 16.02.2023 vo výške 29,51 eur a zmluvná pokuta vo výške 14,60 % ročne zo sumy 4.181,37 eur za obdobie od 14.05.2021 do 16.02.2023 vo výške 1.077,12 eur), v konaní bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 4.086,77 eur (istina úveru vo výške 2.600,07 eur, zmluvný (riadny) úrok vo výške 1.468,35 eur a úrok z omeškania vo výške 0,40 % ročne zo sumy 2.600,07 eur za obdobie od 14.05.2021 do 16.02.2023 vo výške 18,35 eur). Žalobca mal teda v konaní úspech v rozsahu 77,28 % (podiel sumy 4.086,77 a sumy 5.288) a vo zvyšku bola úspešná žalovaná v rozsahu 22,72 % (podiel sumy 1.201,23 a sumy 5.288 eur), z čoho čistý úspech žalobcu je v rozsahu 54,56 % (77,28 % - 22,72 %), ktorý rozsah nároku 54,56 % na náhradu trov konania priznal súd prvej inštancie žalobcovi voči žalovanej.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II. a závislému výroku III. o trovách konania podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové rozhodnutie a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca namietal rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v časti zamietajúcej uplatnený nárok na zmluvnú pokutu, keď skutočnosť, že ustanovenie o zmluvnej pokute nie je individuálne dohodnuté nespôsobuje jeho neplatnosť (podľa ust. § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka individuálne dohodnutá podmienka nikdy nie je neprijateľná podmienka, a je neprijateľná len vtedy, ak spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa) a poukázal na to, že za neprijateľnú podmienku sa nepovažuje ustanovenie, ktoré odráža obsah zákonného ustanovenia (napr. rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-34/13 Kušionová vs. Smart Capital). Zmluvná pokuta dohodnutá v zmluve podľa žalobcu zodpovedá ust. § 53 ods. 1 a § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka a §3a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.). Uvedené ustanovenia a obmedzenia zmluvnej pokuty boli dodržané, nebol preto dôvod pre zamietnutie zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne z dlžnej sumy a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a na základe toho vec nesprávne právne posúdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie prezentuje východisko – nesprávny výpočet sankcií, ktorý podľa jeho názoru bol dôvodom na ich posúdenie ako porušujúcich zákonné ustanovenie a teda absolútne neplatné, pričom žalobca si počas celej doby trvania sankcií tieto uplatnil iba vo výške v súlade s ust. §3a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Súd prvej inštancie síce správne vyčíslil, že zmluvná pokuta 0,04% denne predstavuje 14,60 % ročne, avšak žalobca si popri takejto zmluvnej pokute uplatňuje v žalobe iba úrok z omeškania 0,4 % ročne, teda suma sankcií neprekročila hodnotu trojnásobku úrokov z omeškania (15,00 %). Rovnako, ak by celková suma sankcií prekročila sumu 4.000 eur, teda výšku úveru, neuplatnil

si žalobca sankciu vyššiu ako pripúšťa zákon, pre ktorý prípad žalobca v ďalšom období požadoval priznať už iba 5,00 % ročný úrok z omeškania. Súd prvej inštancie pri výpočte sumy sankcií nesprávne posúdil ich výšku, keď túto vyčíslil na sumu 19,60 % (súčet 14,60 + 5,00 %), ktorú si však žalobca neuplatnil, čo malo za následok ich nesprávne právne posúdenie ako absolútne neplatný právny úkon a nesprávne rozhodnutie výrokom o zamietnutí v tejto časti žaloby. Súd prvej inštancie rozhodnutie o zamietnutí nároku na zmluvnú pokutu odôvodnil skutočnosťami, ktoré nevyplývajú zo žaloby ani z predložených listinných dôkazov. Záverom uviedol, že odvolanie proti výroku o náhrade trov konania podal žalobca iba z dôvodu, že ide o závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav vecí, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti nároku uplatneného žalobou, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

6. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sa po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam.

7. Ako prvoradé, v súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalobcom, odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

8. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), sa v rámci odvolacieho prieskumu môže zaoberať a zaoberal sa iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalobca výslovne uviedol a skutkovo vymedzil v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

9. Odvolací súd na okraj poznamenáva, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. odvolaním (žalovanej) napadnutý nebol, preto nebol predmetom odvolacieho prieskumu. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

10. Podstatná odvolacia argumentácia žalobcu smerovala k tomu, že ním požadovaná zmluvná pokuta vo výške 0,04 % denne (14,6 % ročne) je primeranou a zákonnou sankciou za omeškание žalovanej (nepresahuje 3-násobok úrokov z omeškania, t.j. 15% ročne). Žalobca však opomenul zohľadniť skutočnosť, že rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 23.03.2021, sp. zn. 22Co/51/2020 bola v súlade s ust. § 298 CSP určená neprijateľnosť (neplatnosť) zmluvnej podmienky čl. 8.1 zmluvy o úvere používanej žalobcom ako veriteľom, v znení: „Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v bode 8.1. Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.6.2014 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.10.2014 v znení: „V prípade omeškania Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti alebo záväzku podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá, je Dlžník (Spoludlžník 1, Spoludlžník 2) povinný zaplatiť Veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 14,6 % p.a.). Ak sa z dôvodu omeškania Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) s úhradou mesačnej splátky o viac ako tri mesiace stali podľa článku 13 ods. 13.1. písm. a) tejto Zmluvy o RÚ okamžite splatnými všetky záväzky Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) podľa tejto zmluvy a/alebo Dohody o poskytovaní služieb, je Dlžník (Spoludlžník 1, Spoludlžník 2) povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania

(t.j. 14,6 % p.a.)“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a je neplatná“, ktorej znenie je teda v zásade totožné (vo zvýraznenom rozsahu) s dojednaním čl. 8.1 zmluvy uzavretej žalobcom so žalovanou.

11. Aplikáciou ust. § 53a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak súd právoplatne rozhodne o určitej zmluvnej podmienke uvedenej či už priamo v spotrebiteľskej zmluve, alebo v prílohe k zmluve, že je neplatná (čo je daný prípad), nesmie ju žalobca ako dodávateľ viac používať ani vo vzťahu k iným spotrebiteľom. Nevzťahuje sa to len na podmienky s rovnakým (doslovným) znením, aké bolo predmetom súdneho rozhodnutia, ale na všetky podmienky, ktorých význam (dôsledok) je taký istý, ako tej zmluvnej podmienky, o ktorej súd rozhodol, že je neplatná.

12. Z uvedeného potom vyplýva, bez podrobného zaoberania sa relevantnosťou argumentácie žalobcu zdôvodňujúcou podľa názoru žalobcu primeranosť výšky zmluvnej pokuty a sankcie za omeškanie, prihliadajúc na absolútnu neplatnosť totožného (obdobného) dojednania právoplatne vysloveného rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/51/2020, nie je možné nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty (nad rámec zákonných úrokov z omeškania) žalobcovi priznať, a preto bolo zamietnutie žaloby v tejto časti žalobcom uplatneného nároku súdom prvej inštancie správne (a to aj bez potreby opakovaného vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky).

13. Okrem zamietnutia časti nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty (vo výške 0,04 % denne t.j. vo výške 14,60 % ročne zo sumy 4.181,37 eur od 14.05.2021 do zaplatenia podľa čl. 8. bodu 8.1. zmluvy), súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu aj v rozsahu nároku žalobcu na zaplatenie vyčíslených úrokov z odložených splátok úveru za obdobie trvania ich odkladu vo výške 112,95 eur a na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,40 % ročne zo sumy zmluvných úrokov vo výške 1.468,35 eur od 14.05.2021 až do zaplatenia. Odvolaním žalobcu (konkrétnymi odvolacími námietkami) závery súdu prvej inštancie, ktorými odôvodnil zamietnutie žaloby žalobcu v týchto častiach, vrátane odôvodnenia priznania nároku žalobcu na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 54,56 %, rozporované neboli. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nepodrobil napadnutý rozsudok prieskumu v tejto časti a konštatovanie uvedeného vedie k záveru o správnosti posúdenia nároku žalobcu v uvedenom rozsahu ako nedôvodného tak, ako to vyvodil súd prvej inštancie.

14. Na základe všetkého zhora uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. (ako aj v závislom výroku II. o trovách konania) ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP a § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní mala plný úspech žalovaná, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, avšak zohľadňujúc skutočnosť, že jej žiadne trovy nevznikli, odvolací súd rozhodol o nepriznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalovanej.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).